

DISSOCIACIONS D. SAM ABRAMS

Una escena de l'adaptació teatral de la novel·la 'Incerta glòria', de Joan Sales TNC

Teatre Nacional Independent

En un moment del magnífic espectacle inaugural de la temporada 2013/2014, *Taxi...* al TNC!, que volia recordar les *variétés* dels anys vint i trenta, Jordi Boixaderas es va adreçar al públic per simular una consulta vinculant sobre el nom del teatre. L'actor va jugar amb diverses propostes: Teatre Independent Nacional, Teatre Nacional Independent, Teatre Nacional de Catalunya Independent...

Ara que el mandat de Xavier Albertí al capdavant del TNC ha arribat al seu equador, crec que podem optar pel nom Teatre Nacional Independent de Catalunya, sense por d'equivocar-nos. Aquest autèntic mag de l'escena –director, actor, gestor, compositor–, des del seu talent innegable i la seva independència infrangible, ha sabut redireccionar el projecte del TNC amb gust, sensibilitat, rigor i intel·ligència en el pitjor moment, econòmicament parlant, de la història de la institució. Albertí, amb els inesgotables recursos personals i artístics que caracteritzen la seva personalitat i la seva obra, ha fet una feina ingent en només dos anys. Ha tancat velles ferides convidant Josep M. Flotats a dirigir la seva deliciosa versió de *Joc de l'amor i de l'atzar*, de

M

Albertí, amb els inesgotables recursos personals i artístics que caracteritzen la seva personalitat i la seva obra, ha fet una feina ingent en només dos anys, fins i tot ha tancat velles ferides amb Flotats

Pierre Marivaux. Ha convertit el teatre en una palestra molt més oberta i plural, tal com ha demostrat enderrocant els murs que separaven el teatre culte del teatre mal anomenat popular i superant la sordesa habitual incorporant la música en el repertori estable des de l'esplèndid *Un rèquiem per a Salvador Espriu* i *Per començar, sarsuela*.

Ha fet que el TNC sigui digne de l'ena del mig, defensant referents absoluts de la tradició com ara Pitarra, el fundador del teatre català, o Àngel Guimerà, el Shakespeare de Catalunya. Paral·lelament, també ha tingut l'absoluta gosadia de començar a proposar un cànon del teatre modern amb *Mots de ritual per a Electra*, de Josep Palau i Fabre, o *La nostra mort de cada dia*, de Manuel de Pedrolo. Ha incentivat la creativitat de dramaturgs catalans contemporanis de tota casta. I encara ha tingut temps d'oferir-nos alguna petita joia, com ara *El triomf de la fonètica*, de Martí de Riquer. També ha estat atent als grans canvis que es van produint al sistema literari català, i per aquest motiu ha programat un triple homenatge a Joan Sales.

Ha portat a terme relectures extraordinàries de clàssics universals com el fastuós

muntatge de *Somni d'una nit destiu*, de Shakespeare. Ens ha dut clàssics moderns bons com ara *Terra de ningú*, de Harold Pinter; *La rosa tatuada*, de Tennessee Williams, i *L'art de la comèdia*, d'Eduardo De Filippo. Ha transformat el TNC en un espai de reflexió i debat, capaç de plantejar els grans problemes de l'actualitat, tal com ha fet en els cicles monogràfics dedicats a la frontera i la família. Ha treballat intensament a favor de l'estudi del teatre amb programes com ara *Vers a vers* al TNC, *Llegir el teatre*, en col·laboració amb clubs de lectura del Servei de Biblioteques de la Generalitat, i *Primer acte*, un cicle de 20 hores lectives de conferències en col·laboració amb la Universitat de Barcelona. Ha establert vincles significatius amb altres institucions com ara la Filmoteca de Catalunya, l'Auditori de Barcelona, la Setmana de la Poesia de Barcelona, i l'Institut Ramon Llull de la Generalitat.

Ara tenim la tercera temporada a l'horitzó amb meravelles de García Lorca, Guimerà, Schnitzler... Un altre TNC era possible. És el Teatre Nacional Independent de Catalunya a les hàbils mans de Xavier Albertí. Disfrutem ara, i quan ell marxi després de la temporada 2016/2017 que no decaigui la festa! *